

Jevrejski praznici i u Novom Zaveću? - Goran Šušljic

Neki adventisti uzimaju donju rečenicu od Ellen White iz knjige Patrijarsi i Proroci, gde je ona napisala da bi praznik senica bio dobar i za nas, kao argument, da jevrejski praznici iz Starog Zaveća nisu ukinuti, i da je njihovo **doslovno** držanje naša današnja obaveza:

- „...**Dobro bi bilo i za današnji Božji narod da drži Praznik sjenica**, radosno sjećanje na Božje blagoslove prema njima. Kao što su Izraelova djeca proslavljala izbavljenje koje je Bog učinio za njihove očeve i što ih je sačuvao tokom putovanja iz Egipta, tako bismo se i mi sa zahvalnošću trebali prisjetiti različitih načina koje je On našao da nas izvede iz ovoga svijeta, iz tame grijeha u dragocjenu svjetlost svoje milosti i istine.“ {Ellen White: PP, 540.6} „At these yearly assemblies the hearts of old and young would be encouraged in the service of God, while the association of the people from the different quarters of the land would strengthen the ties that bound them to God and to one another. Well would it be for the people of God at the present time to have a Feast of Tabernacles—a joyous commemoration of the blessings of God to them. As the children of Israel celebrated the deliverance that God had wrought for their fathers, and His miraculous preservation of them during their journeyings from Egypt, so should we gratefully call to mind the various ways He has devised for bringing us out from the world, and from the darkness of error, into the precious light of His grace and truth.“

Da li je realno, da Bog očekuje, da u današnjim danima sedam dana živimo u kolibama što je jedna od karakteristika ovog praznika? Princip svake tačke verovanja je sve ili ništa. Mi ne možemo uzeti jednu rečenicu iz konteksta, da bi smo odbranili naše stavove. Kada uzmemo ostale citate Ellen White o toj tematici, možemo da vidimo da je njena izjava bila simboličke prirode. Kroz njene proročke izjave možemo da razumemo šta nam Biblija poručila. Zbog straha od progona od strane Jevreja, u Jerusalimu je učinjen kompromis da se drži i ceremonijalni starozavetni zakon, šta je bilo **direktno** protiv Božje volje. **U donjim citatima možemo da pročitate izjave Ellen White, da je apostol Pavle kroz ustupke i kompromise tj. dozvolu starozavetnih OBREDA, sa ciljem da se uklone sukobi sa judejskim hrišćanima, navukao na sebe BOŽJI GNJEV. Bog nije dao apostolu Pavlu autoritet da dozvoli takav korak unazad ka Starom Zaveću.**

- „Učenici se još negovali poštovanje prema ceremonijalnom zakonu i bili su suviše spremni na ustupke, nadajući se da na taj način dobiju poverenje svojih sunarodnika, skinu predrasude, i zadobiju ih za veru u Hrista kao Spasitelja sveta. **Pavlov** veliki cilj posete Jerusalimu je bio da zadobije poverenje crkve u Palestini. Dokle god su negovali predrasude protiv njega, oni su stalno radili na suprotstavljanju njegovom uticaju. Pavle je smatrao, da ako je moguć bilo koji zakonit ustupak sa njegove strane da ih zadobije za istinu, uklonio bi veoma veliku prepreku za uspeh evanđelja na drugim mestima. **Ali on nije bio ovlašćen od Boga da ustupi toliko koliko su oni tražili. Ovaj ustupak nije bio u skladu sa njegovim učenjem**, niti sa čvrstim integritetom njegovog karaktera. **Njegovi savetnici nisu bili nepogrešivi**. Iako su neki od ovih ljudi pisali pod nadahnućem Duha Božijeg, ipak, onda kada nisu bili pod Njegovim direktnim uticajem, ponekad bi pogrešili. Biće zapamćeno da se jednom prilikom Pavle suprotstavio Petru u lice jer je postupao dvolično. Kada uzmemo u obzir Pavlovu veliku želju da bude u skladu sa njegovom braćom, njegove nežnosti duha prema slabima u veri, njegovo poštovanje za apostole koji su bili sa Hristom i za Jakova, brata Gospodnjeg, i njegov cilj da postane svima sve, koliko je mogao to uraditi a da ne ne žrtvuje princip, kada uzmemo u obzir sve ovo, tada ne čudi da je bio pokrenut da odstupa od svog čvrstog, odlučnog pravca delovanja. Ali, **umesto da ostvari željeni cilj, ovi napori za pomirenje samo su ponaglili krizu, ubrzali predviđene Pavlove patnje, odvojili ga od njegove braće u njegovom radu, lišili crkvu jednog od njenih najjačih stubova, i doneli tugu u srca Hrišćana u svim zemljama.**“ {Ellen White: The Sketches From The Life of Paul, p. 212-214.1} “The disciples themselves yet cherished a regard for the ceremonial law, and were too willing to make concessions, hoping by so doing to gain the confidence of their countrymen, remove their prejudice, and win them to faith in Christ as the world’s Redeemer. Paul’s great object in visiting Jerusalem was to conciliate the church of Palestine. So long as they continued to cherish prejudice against him, they were constantly working to counteract his influence. He felt that if he could by any lawful concession on his part win them to the truth, he would remove a very great obstacle to the success of the gospel in other places. But he was not authorized of God to concede so much as they had asked. This concession was not in harmony with his teachings, nor with the firm integrity of his character. His advisers were not infallible. Though some of these men wrote under the inspiration of the Spirit of God, yet when not under its direct influence they sometimes erred. It will be remembered that on one occasion Paul withstood Peter to the face because he was acting a double part. When we consider Paul’s great desire to be in harmony with his brethren, his tenderness of spirit toward the weak in faith, his reverence for the apostles who had been with Christ, and for James, the brother of the Lord, and his purpose to become all things to all men as far as he could do this and not sacrifice principle,—when we consider all this, it is less surprising that he was constrained to deviate from his firm, decided course of action. But instead of accomplishing the desired object, these efforts for conciliation only precipitated the crisis, hastened the predicted sufferings of Paul, separated him from his brethren in his labors, deprived the church of one of its strongest pillars, and brought sorrow to Christian hearts in every land.“

- "Braća su se nadala da bi Pavle ovim činom mogao odlučno opovrgnuti lažne izveštaje o njemu. Ali dok je Jakov uveravao **Pavla** da je odluku pređašnjeg sabora (Dela Apostolska 15) koja se tiče obraćenika iz neznaboštva i obrednog zakona i dalje dobro držati, dati savet nije bio u skladu sa tom odlukom, koja je takođe bila potvrđena od svetog Duha. **Duh Božji nije pokrenuo ovaj savet. To je bio plod kukavičluka. Nepristajanjem na obredni zakon, hrišćani bi navukli na sebe mržnju neverujućih Jevreja, i izložili sebe surovom progonstvu**" {Ellen White: The Sketches From The Life of Paul, p. 212.1} „The brethren hoped that by this act Paul might give a decisive contradiction of the false reports concerning him. But while James assured Paul that the decision of the former council (Acts 15) concerning the Gentile converts and the ceremonial law still held good, the advice given was not consistent with that decision which had also been sanctioned by the holy Spirit. The Spirit of God did not prompt this advice. It was the fruit of cowardice. By non-conformity to the ceremonial law, Christians would bring upon themselves the hatred of the unbelieving Jews, and expose themselves to severe persecution.“
- "Kada razmišljamo o **Pavlovoj** velikoj želji da bude u skladu sa drugim vernicima, njegovoj nežnosti prema onima koji su slabi u veri, i njegovom dubokom poštovanju prema apostolima koji su bili sa Hristom, **ne iznenađuje što je on smatrao neophodnim da odstupi od čvrstog kursa kojim je išao do tada.** Ali njegovi napori da udovolji tuđim brigama **doneli su samo predviđene patnje brže**, odvojili ga od ostalih vernika, i lišili crkvu jednog od njegovih najjačih stubova." {Ellen White, Unlikely Leaders, p.148.1,2} "When we think of Paul's great desire to be in harmony with other believers, his tenderness toward those who were weak in faith, and his deep respect for the apostles who had been with Christ, it is less surprising that he felt it necessary to depart from the firm course he had followed up to then. But his efforts to satisfy others' concerns only brought on his predicted sufferings more quickly, separated him from the other believers, and deprived the church of one of its strongest pillars.“
- "Mnogi Jevreji koji su prihvatili evanđelje još uvek su poštovali **ceremonijalni zakon** i bili **skloni nerazumnom popuštanju** nadajući se da će steći poverenje svojih sunarodnika, ukloniti njihove predrasude i pridobiti ih da poveruju u Hrista kao Otkupitelja sveta. **Pavle** je shvatio da će mnogi od vodećih članova crkve u Jerusalimu stalno raditi na suzbijanju njegovog uticaja dokle god budu prema njemu negovali predrasude. **Smatrao je da, kad bi ih bilo kakvim razumnim popuštanjem mogao pridobiti za istinu, uklonio bi veliku prepreku za uspeh evanđelja u drugim mestima. Ali Bog mu nije odobrio da popusti toliko koliko su oni tražili.**" {Ellen White: The Acts of the Apostles 1911. p. 405.} "Many of the Jews who had accepted the gospel still cherished a regard for the ceremonial law and were only too willing to make unwise concessions, hoping thus to gain the confidence of their countrymen, to remove their prejudice, and to win them to faith in Christ as the world's Redeemer. Paul realized that so long as many of the leading members of the church at Jerusalem should continue to cherish prejudice against him, they would work constantly to counteract his influence. He felt that if by any reasonable concession he could win them to the truth he would remove a great obstacle to the success of the gospel in other places. But he was not authorized of God to concede as much as they asked.“
- "Mojsije je primio obredni zakon i on ga je zapisao u knjigu. Međutim, sam Bog je izgovorio Deset zapovesti na Sinaju i napisao ih na kamenim pločama koje su se čuvale u Kovčegu. Postoje mnogi koji pokušavaju stopiti ova dva sistema koristeći redove koji se odnose na obredni zakon da dokažu kako je moralni Zakon ukinut, ali to je krivo tumačenje Svetoga pisma. **Obredni zakon** se sastojao od simbola koji su upućivali na Hrista, njegovu žrtvu i sveštenstvo. Ovaj su obredni zakon, sa svim žrtvama i uredbama, Izraelci **trebali držati sve DOK se PREDSLIKA nije ostvarila u SLICI, u smrti Isusa Hrista, Jagnjetu Božjem** koje je na se uzelo grehe sveta." {Ellen White: Patriarchs and Prophets, p. 364.3} "The ceremonial law was thus given to Moses, and by him written in a book. But the law of Ten Commandments spoken from Sinai had been written by God Himself on the tables of stone, and was sacredly preserved in the ark. There are many who try to blend these two systems, using the texts that speak of the ceremonial law to prove that the moral law has been abolished; but this is a perversion of the Scriptures. The distinction between the two systems is broad and clear. The ceremonial system was made up of symbols pointing to Christ, to His sacrifice and His priesthood. This ritual law, with its sacrifices and ordinances, was to be performed by the Hebrews until type met antitype in the death of Christ, the Lamb of God that taketh away the sin of the world.“

Ceremonijalni praznici su ukazivali na istoriju ili običaje Jevrejskog NARODA, kao i na Isusov prvi dolazak i žrtvu, i kao takvi, izgubili su funkciju nakon Isusove smrti. Njihovo doslovno držanje nakon toga predstavlja odbacivanje Isusove žrtve za nas! Jevreji držanjem starozavetnih praznika pokazuju da Mesija tek treba da dođe, jer do sada „nije došao, niti je umro“.

Bog nam je dao slobodu da izaberemo ili odbacimo Hrista. Korišćenje nekoliko manje razumljivih citata i stihova kao „dokaz“, je analogno tumačenju priče o Avramovom krilu kao "potvrdu" života nakon smrti.

Hrišćani koji drže ove praznike time zamenjuju našeg Spasitelja sa senkama koje su Ga samo najavile.

Isto tako i tvrdnje da treba da držimo praznike koji prema toj interpretaciji ukazuju na nebesku budućnost nisu ispravne, jer NIKO od starih Adventista, pa ni Ellen White, nije držao NIJEDAN Jevrejski praznik, iako je ona 1892 napisala da mi sada imamo potpunu istinu!

Jedna paralela: Početkom 20. veka je u adventističkoj crkvi nastala grupa vernika koji su počeli da drže starozavetne rituale, i pošto nisu naišli na odobravanje Ellen White i crkve, zajedno su napustili adventističku crkvu!

www.adventisti-prva-zapovest-ili-trojstvo.de